

Νέον δράμα τοῦ Ἰσπανοῦ ποιητοῦ Cchegaray ἐπιγραφόμενον *Mantial que no se agota* (ἡ ἀστείρευτος πηγὴ) παρεστάθη ἀπὸ σκηρῆς ἐν Μαδρίτῃ μετὰ λαμπρῆς ἐπιτυχίας.

Αἰμόρροια τῆς ῥινός. Ὁ Γάλλος ἰατρός Δρ. Fauchon συνιστᾷ εἰς σφοδρὰν αἰμόρροϊαν τῆς ῥινός, ὅταν πάντα τὰ ἐν χρήσει μέσα ἀδυνατώσῃ νὰ σταματήσωσι τὸ αἷμα, ὡς τὸ ἄριστον κατασταλακτικὸν μέσον τὴν ἔγχυσιν προσφάτως ἐκπιεσθέντος χυμοῦ λεμονίου εἰς τὴν κοιλότητα τῆς ῥινός.

Ἡ μικροτάτη ἐφημερίς τοῦ κόσμου κατὰ τὸ σχῆμα εἶνε ἑβδομαδιαῖόν τι ἐν Γουαδαλαϊάρα τοῦ Μεξικῷ ἐκδιδόμενον φύλλον ὑπὸ τὸν τίτλον „Τὸ τηλεγράφημα“. Ἡ μικρογραφικὴ αὕτη ἔκδοσις ἐφημερίδος περιέχει τέσσαρας ἐκ τριῶν σελίδων συνισταμένας σελίδας 5 δακτύλων μήκους καὶ 4 δακτύλων πλάτους. Ἐν τῷ στενῷ τούτῳ χώρῳ περιέχονται μὲ συμκρότατα καὶ πυκνότατα γράμματα εἰδήσεις ἐξ ὅλων τῶν μερῶν τοῦ κόσμου. Ἡ παράδοξις αὕτη ἐφημερίς φέρει ἐν τῇ προμετωπίδι τὸ ἐξῆς λόγιον. „ὀλίγα ἄχυρα καὶ πολλὸ σιτάρι“.

Αἰτία τῆς ἀδεξιότητος. Ἡ συνήθεια μητέρων τινῶν ἢ τροφῶν, τοῦ νὰ βαστάζωσι τὰ βρέφη εἰς τὸν ἀριστερὸν βραχίονα, ἀπεδείχθη εἰς δύο περιπτώσεις ὡς ἡ αἰτία, δι' ἣν οἱ παῖδες γίνονται ἀριστερόχειρες. Ὅταν τὸ βρέφος βαστάζεται ὑπὸ τοῦ ἀριστεροῦ βραχίονος τῆς τροφῆς, ἡ δεξιὰ τοῦ χεῖρ κείται ἀκίνητος ἐπὶ τοῦ ἀριστεροῦ ὤμου τῆς βασταζούσης αὐτό, ἐνῶ ἡ ἀριστερὰ τοῦ μῆνε ἐλευθέρη· τὸ βρέφος τότε συνειθίζει νὰ ἐκτείνῃ τὴν ἀριστερὰν πρὸς πάντα τὰ παρουσιαζόμενα αὐτῷ ἀντικείμενα καὶ οὕτω γίνεται σὺν τῷ χρόνῳ ἀριστερόχειρ. Ὁ Δρ. Feltz ἐν Saint-Denis ἔκαμε τὸ ἐξῆς πείραμα ἐπὶ τινος παιδιοῦ ἀριστερόχειρος, ἔχοντος μόλις ἑνὸς ἔτους ἡλικίαν: Διέταξε τὴν τροφὴν νὰ βαστάξῃ πάντοτε τὸ παιδίον εἰς τὸν δεξιὸν τῆς βραχίονα, μετὰ τινὰ δὲ χρόνον, ὁ παῖς ἐγένετο δεξιόχειρ.

Πολύτιμα βιολία. Ὁ ἔξοχος βιολιστὴς Βαλδεμάρους Μέιερ ἠγόρασαν ἐσχάτως παρὰ τοῦ ἐν Βερολίῳ κατασκευαστοῦ βιολίων Riechers ἐν ἐκ τῶν παλαιωτάτων καὶ ὑπὸ ἱστορικὴν ἔποψιν περιφημοτάτων βιολίων ἀντὶ 25,000 μάρκων (31,250 φράγκων). Τὸ βιολίον τοῦτο, γνήσιον κατασκευάσμα τοῦ Stradivarius, ἔτεχονργηθῆν, ὡς ἀποδεικνύεται ἐκ τινῶν μέχρι τοῦ νῦν διασωθέντων ἐγγράφων, ἐν ἔτει 1716 διὰ τὸν βασιλέα τῆς Ἀγγλίας Γεώργιον Α'. καὶ ἔμεινε μέχρι τῶν ἀρχῶν τοῦ παρόντος αἰῶνος εἰς τὴν κατοχὴν τῆς βασιλικῆς οἰκογενείας τῆς Ἀγγλίας. Κατόπιν μετέβη εἰς τὴν κυριότητα Σκώττου τινὸς εὐπατρίδου καὶ ὀξωματικῷ Ἀγγλοῦ, ὅστις πανταχοῦ συμπεριέφερον αὐτὸ μετὰ τῆς ἀποσκευῆς του καὶ κατ' αὐτὴν δὲ τὴν μάχην τοῦ Βατερλώ εἶχε τὸ βιολίον μεθ' ἑαυτοῦ. Ἡ οἰκογενεὶα τοῦ Σκώττου εὐπατρίδου ἐδωρήσατο βραδύτερον τὸ βιολίον τοῦτο εἰς τὸν περίφημον βιολιστὴν Βερνάρδον Moliqne, ὅστις ἀπὸ τοῦ 1850 μέχρι τοῦ 1866 διέτριβεν ἐν Λονδίῳ. Ὁ Moliqne ἐφιλοδώρησεν αὐτὸ εἰς τὸν φίλον καὶ μαθητὴν του, βαρῶνον φὸν Dreifuss ἐν Μονάχῳ, ὅστις ἐπώλησεν πρό τινος τὸ ἐξαιρετικὸν ὄργανον ἀντὶ 20,000 μάρκων εἰς τὸν Riechers. Πέντε ἄλλα γνήσια τοῦ Stradivarius βιολία μεγάλης ἀξίας κέντηται ὁ διάσημος βιολιστὴς Joachim. Ἐτι πολυτιμότερας συλλογὰς ἐγγόρδων ὀργάνων ἔχουσιν οἱ Ἀγγλοὶ ἐρασιτέχναι. Πλουσίως τις ἔμπορος τοῦ Λονδίνου ὀνόματι Adam κέντηται τὴν μεγίστην τοῦ κόσμου συλλογὴν πολυτίμων ἐγγόρδων ὀργάνων, δηλ. 14 βιολία τοῦ Stradivarius, καὶ βιολία τοῦ Guarneri καὶ πολλὰ ἄλλα ὄργανα ἄλλων ἀριστοτεχνῶν. Τὰ ὄργανα ταῦτα ἔχουσιν ὀμοῦ ἀξίαν ἐνὸς ἑκατομμυρίου μάρκων τουλάχιστον. Ὁ Hill ἐν Λονδίῳ κέντηται βιολίον ἀξίας 40,000 μάρκων.

Ἡ ἐπίδρασις τῆς φαντασίας ἐπὶ τῆς ὑγείας τοῦ σώματος. Πόσον μεγάλη εἶναι ἡ ἐπὶ τῆς ἡμετέρας ψυχῆς ἐπίδρασις τῆς ἀναγνώσεως, ὀλίγοι ἀγνοοῦσι. Δυστυχῶς ὅμως ἐτι ὀλιγώτεροι φροντίζουσι περὶ τῆς ἀληθείας ταύτης, ἣν αὐτοὶ ἐν ἑαυτοῖς ἀναγνωρίζουσι καὶ ὁμολογοῦσιν. Ἡ δύναμις, ἣν ἡ ἀνάγνωσις ἐξασκεῖ ἐπὶ τῆς ἡμετέρας ψυχῆς, ἴδια κατὰ τοὺς

παρόντας χρόνους, καθ' οὓς ἡ τυπογραφικὴ τέχνη πολλῶν περισσοτέρων δεινῶν ἢ ἀγαθῶν γίνεται πρόξενος τοῖς ἀνθρώποις, εἶνε τόσον μεγάλη, ὥστε ἡδύνατο νὰ χρησιμεύσῃ ὡς ἀξιόλογον θέμα ἰδιαιτέρας πραγματείας διεξοδικωτάτης. Ἄρκει νὰ ἀναφέρωμεν ἐνταῦθα τὸ παράδειγμα τοῦ διαβοήτου γενομένου δολοφόνου Francesconi, ὅστις ἐν Βιέννῃ διὰ τρόπων δολίων προσελκύσας εἰς τὸ δωμάτιόν του χρηματοκομιστὴν τινα, ἐφόνησε καὶ ἐλήστευσεν αὐτόν, ἐν τῇ δικαστηρίῳ δὲ ὁμολόγησεν ὅτι παρεκινήθη πρὸς τὸ κακούρηγμα τοῦτο ἐκ τῆς ἀναγνώσεως ἑνὸς κεφαλαίου τῆς μυθιστορίας τοῦ Gerstäcker. Ἐν ἔτει 1886 κατεδικάσθη ἐν Παρισίοις κακούργος τις ὀνόματι Barbier, ὅστις ἀπέπνιξε διὰ τῶν χειρῶν τὸ θῦμά του καὶ εἶτα τὸ ἐκρέμασε διὰ σχοινοῦ ἀπὸ τῆς δοκοῦ, ἔπως φανῆ ὡς ἀπαχρονισθὲν αὐτοβούλωος. Ἐνώπιον τοῦ δικαστοῦ ὁμολόγησεν ὁ κακούργος οὗτος ὅτι ἔλαβεν ἀφορμὴν πρὸς τὸ κακούρηγμα ἐκ τῆς ἀναγνώσεως τῆς ἐπιφυλλίδος παρισιανῆς τινος ἐφημερίδος. Γνωστὴ εἶναι ἡ ἐπιρροή, ἣν ἐξήσκησεν ὁ „Βέρθερος“ τοῦ Γκαίτε εἰς τὰς ἐξημμένους κεφαλὰς τῶν συγχρόνων του, γνωστὸν δὲ τυγχάνει ὡσαύτως, ὅτι ἡ Charlotte Corday δι' ἀναγνώσεως παρεκινήθη πρὸς τὸν φόνον τοῦ Marat. Ἐν Παρισίοις ἠτυχοτόνησεν ἐσχάτως διὰ δηλητηρίου ἡ σύζυγος τοῦ βαρῶνου Présent, ἀφοῦ εἶδε τὴν „Georgette“ τοῦ Ζαρδου — ἡ νεαρὰ αὕτη γυνὴ τότε μόλις ἐνόησε πόσον ἦτο λυπηρόν, ὅτι εἶχε μητέρα ἄτιμον.

Ἐτι μᾶλλον ἀξιοπεριέργοι εἶναι αἱ περιπτώσεις ἐκεῖναι, ἐξ ὧν καταφαίνεται ὅτι ἐρεθιστικὰ τῆς ψυχῆς μέσα ἔχουσι πολλὰκις τὰς ἰσχυροτάτας ἐπὶ τοῦ σώματος ἐπιδράσεις. Εἶναι γνωστὸν ὅτι διὰ τῆς ἀναγνώσεως ἱατρικῶν βιβλίων προκαλοῦνται πολλὰκις ἐκεῖναι ἀκριβῶς αἱ νόσοι, περὶ ὧν τὰ βιβλία πραγματεύονται καὶ ὅτι ἀντιστρόφως — ἴδια παρὰ τοῖς ὑστερικοῖς — ἡ θεραπεία γίνεται δι' ἀπλουσταίων, οὐδὲν ἐπὶ τοῦ σώματος ἐπενεργοῦντων, ἀλλὰ τὴν φαντασίαν μόνον σκοπόμενος διεγειρόντων μέσων. Δύο ἢ τρία κοχλιάρια ὕδατος μεμιγμένου μετ' ἄλλης τινὸς ἀνώμας οὐσίας (γλυκίσματος κτλ.), ὀλίγα ἀβλαβῆ καταπότια, καὶ πρὸς τούτοις ἡ διαβεβαίωσις ὅτι τὰ φάρμακα ταῦτα ἐθεράπευσαν πάντας τοὺς ἐκ τῆς αὐτῆς νόσου πάσχοντας — καὶ ἰδοῦ αἴφνης τὸ δυστυχῆς γύναιον ἐγειρόμενον ἐκ τῆς κλίνης ἐν πληρεστάτῃ ὑγιείᾳ καὶ ἀνθηρότητι.

Τρανόταν παράδειγμα περὶ τῆς θανμασίας δυνάμεως ἣν ἔχει ἡ φαντασία ἐπὶ τοῦ ἡμετέρου σώματος εἶνε τὸ ἐξῆς: Ὁ δούξ Νικόλαος τῆς Φερράρας ἔπασχεν ὑπὸ περιοδικῷ πυρετοῦ. Ὁ εὐνοούμενός του Γονέλλης, ἀκούσας ὅτι τὸ ἄριστον μέσον κατὰ τῆς νόσου ταύτης εἶναι ὁ αἰφνῆδιος φόβος (ἡ ἐκπλήξις), ἀπεφάσισε νὰ ἱατρῶσῃ τὸν κύριόν του διὰ τοῦ μέσου τούτου. Ἀνεκοίνωσε τὸ σχέδιόν του εἰς τινὰ ἀλιέα, κατώρθωσε νὰ ἐξέλθῃ μετὰ τοῦ κυρίου του εἰς περίπατον παρὰ τὴν ὄχθην τοῦ ποταμοῦ, καὶ ἐνῶ ὁ δούξ περιεπάτει μὴδὲν ὑποπτεύων παρὰ τὴν κρηπίδα τοῦ ποταμοῦ, ἀδηρῶσεν ὁ Γονέλλης καὶ ἐκρήμνισεν αὐτόν εἰς τὰ ὕδατα, ποῖον συγχρόνως νεῦμα πρὸς τὸν ἀλιέα. Ὁ ἀλιεὺς ἐξήγαγε τὸν δούκα ἐκ τοῦ ὕδατος, καὶ τὸ θεραπευτικὸν μέσον τοῦ Γονέλλῃ ἐπέτυχε θανμασίως — ὁ πυρετὸς ἐξέλειπεν ἐντελῶς. Ἀλλὰ διὰ τὸν Γονέλλῃν τὸ πρῆγμα ἔλαβε λυπηρότατον τέλος. Ὁ δούξ, ὅστις ἠγάπα πολὺ τὸν εὐνοούμενόν του, ἦτο ἐντελῶς πεπεισμένος περὶ τῆς ἀγαθῆς αὐτοῦ προθέσεως, ἀπεφάσισεν ὅμως νὰ τὸν ἐκπλήξῃ καὶ αὐτός, χάριν ἀστεϊσμοῦ, καὶ τὸν παρέδωκεν εἰς τὸ δικαστήριον, ἔνθα κατεδικάσθη εἰς θάνατον. Ὁ Γονέλλης ἐφυλακίσθη, ἡ ἀπόφασις τοῦ δικαστοῦ ἐγένετο αὐτῷ γνωστὴ, ὁ ἱερεὺς προσῆλθεν ὅπως τὸν παρηγορήσῃ. Κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς θανατικῆς ἐκτελέσεως συνέρρευσαν πάντες οἱ κάτοικοι τῆς Φερράρας εἰς τὸν τόπον τῆς καταδίκης. Πάντες ἐπίστευον, ὅπως καὶ αὐτὸς ὁ Γονέλλης, ὅτι ἡ θανατικὴ ἐκτέλεσις ἔμελλε νὰ γείνη πραγματικῶς, μόνος δὲ ὁ δήμιος ἐγνώριζε τὸ μυστικὸν τοῦ δουκός, καθότι εἶχε λάβῃ παρ' αὐτοῦ τὴν διαταγὴν, ἅμα γονυπετήσαντος τοῦ Γονέλλῃ ἐπὶ τοῦ ἱκρωμάτος, νὰ χύσῃ ὑπὲρ τὴν κεφαλὴν του ἑνα κἀδον ὕδατος. Ὁ Γονέλλης ἀναβὰς ἐπὶ τὸ ἱκρωμα ἠρξάτο ἐπιμαρτυρόμενος ἐτι ἀπαξ, ὅτι ὁ σκοπὸς τῆς πράξεώς του ἦτο ἡ ἀπαλλαγὴ τοῦ δουκός ἀπὸ τῆς νόσου. Εἶτα προσηχηθῆν, ἐγονυπέτησε, καὶ ὁ δήμιος ἔχυσε τὸ ὕδωρ ἐπὶ τὴν κεφαλὴν του. Ὁ δυστυχῆς Γονέλλης κατέπεσεν ἐν ἀκαρεῖ νεκρός. Εἰς μάτην ἐγένοντο πᾶσαι αἱ δυναταὶ προσπάθειαι πρὸς ἀναζωογόνησίν του: δὲν ὑπῆρχε πλέον σωτηρία! Ὁ δούξ Νικόλαος ἐπέθανε καὶ ἐθλῖβετο καθ' ὅλον του τὸν βίον διὰ τὸν ὀλέθριον ἀστεϊσμόν.